

KORZIKA

Lepa, hribovita, divja, neukročena narava, polna živali in bogata z rastlinstvom, sončna – vse to je Korzika. Poleg tega pa še sinje modro morje, raznobarvne kamnine, ozke vijugaste ceste (seveda normalno prevozne). Midva sva doživela samo delček vsega tega, samo toliko, da sva dobila »lušte« za ponoven daljši obisk Korzike.

Na Korziko sva se odpravila 28. 10. 2011, zaradi moje službe samo za en teden. Na trajekt sva se vkrcala v Livornu in se po štirih urah izkrcala v Bastii. Plovba je bila mirna, sonce je prijetno grelo, zato sva se prestavila na zgornjo palubo in v ležalnikih uživala v jesenskem sončenju. Kratki rokavi in lahke hlače, ki sva jih vzela s sabo samo za rezervo, so prišli še

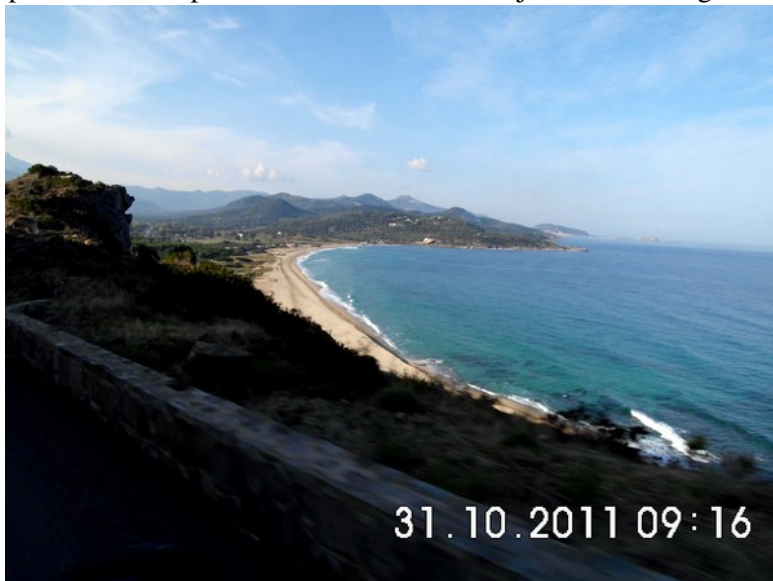
kako prav, saj je bila temperatura čez dan 22 stopinj, zjutraj pa okoli 15 stopinj.

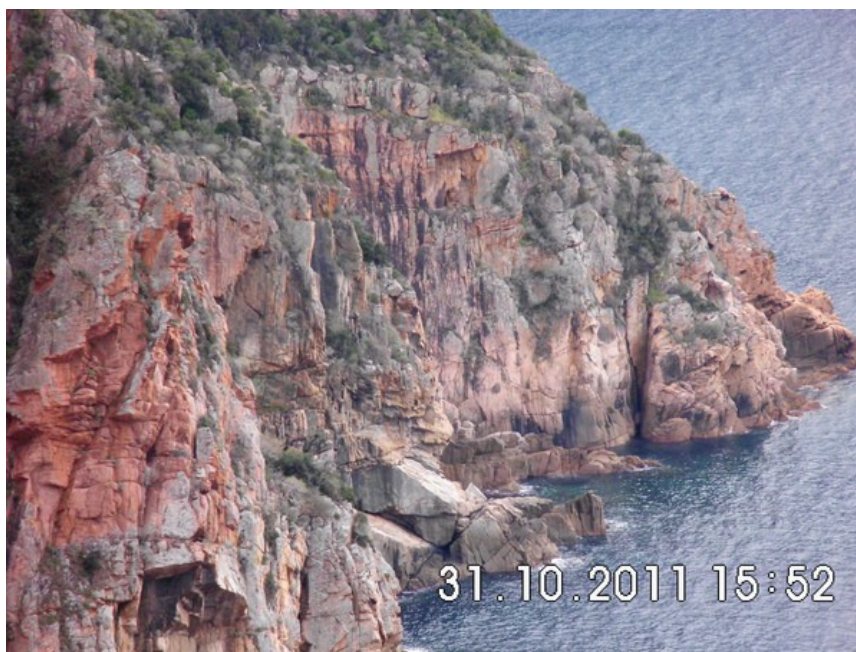

Po izkrcanju sva se usmerila na sever, proti Cap Corse. Cesta je čisto v redu, dovolj široka, z ovinki, za vsakim ovinkom pa te čaka čudovit razgled na vasice in morje. Vasice so stisnjene med morje in gore, imajo majhna pristanišča, nad vsemi pa bedijo

stražni stolpi. Za nama so ostajali kraji Erbalunga, Macinaggio, Centuri, Pino, Canori. To je na vzhodni strani otoka, na zahodni je cesta malo ožja, še bolj ovinkasta, toda še vedno prevozna brez problemov. Vse to odtehtajo čudoviti razgledi na morje, na bujno rastlinstvo,

na gore, na pisane kamnine (barve se kar prelivajo), na strma pobočja proti morju.

Dan se je nagibal k večeru in treba je bilo poiskati prostor za prenočevanje. Ob cesti sva zagledala peščeno plažo, pred njo pa restavracijo z dovolj prostora za P. Restavracija je bila zaprta, zato sem za dovoljenje vprašala kar domačina, ki je pasel konja. On ne zna angleško, jaz pa ne francosko, kljub temu sva se s pomočjo rok razumela. Pokazal nama je celo, kje naj parkirava, da bova imela čim lepši pogled na morje (N 42,73626 E 9,34570).

Noč se je hitro spustila, naenkrat je bilo čisto temno in ob bučanju morja sva zaspala. Jaz malo bolj trdno kot Branko, kajti on je okoli polnoči slišal pristanek helikopterja kakšnih 50 m vstran. Kaj je počel, ne veva, ko je odletel, pa sem ga slišala tudi jaz. Razen tega je bila noč izredno mirna.

Zjutraj sva še pred zajtrkom razgibala kosti – telovadila sva. To je novost, ker do zdaj tega nisva počela. Sledil je zajtrk, nato pa naprej po cesti D80, ki je še bolj panoramska kot prejšnji dan. Za vsakim ovinkom naju je pričakala narava s svojimi zakladi: bogato rastlinstvo, kamnine takšne in drugačne. Priznati moram, da sva imela srečo z vremenom, saj je sonce samo še poudarjalo vso to lepoto.

Prvo malo večje mesto, v katerega sva pripeljala, je Calvi. Poleti mora biti nabit s turisti, tak občutek sva dobila med vožnjo proti citadeli iz 15. stoletja. Parkirišče pod citadelo je od 12. do 14. ure brezplačno.

Calvi je razdeljen na dva dela. Zgornji obdaja staro genovsko obzidje, spodnji del pa hiše s pogledom na morje. Znotraj obzidja so hiše tesno skupaj, sprehod po ulicah pa pomirja.

Iz Calvija sva se peljala po cesti D81, na kateri je odsek Galeria – Porto eden najlepših na Korziki. Na eni strani morje, na drugi pa strme rdeče pečine. Tu in tam zagledaš peščeno plažo, do katere pa ni dostopa s ceste. Čeprav sva ves čas vozila tik ob morju, sva bila kakšnih 100 m nad morje. Zaradi strmih pobočij previdnost na cesti ni odveč.

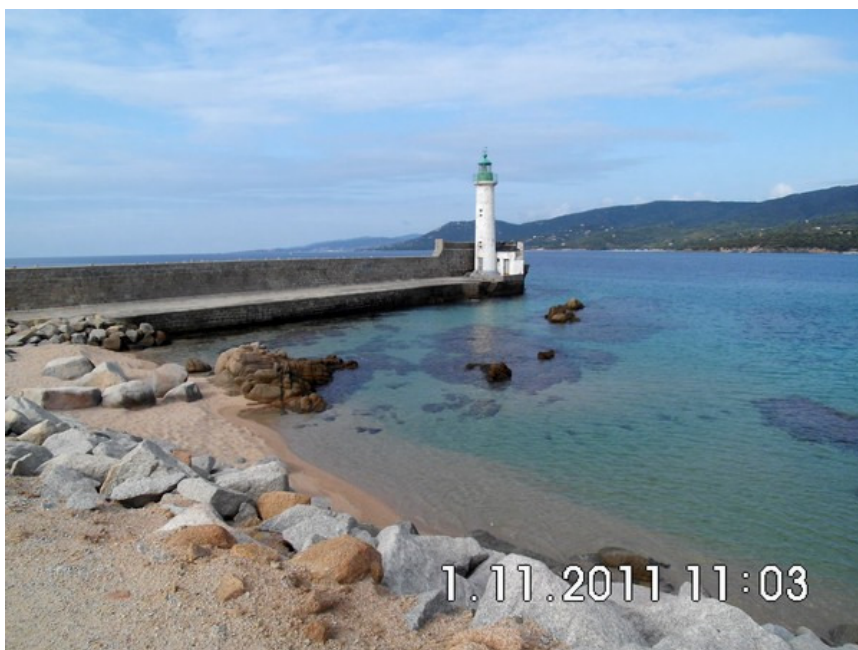
V mesto Porto nisva mogla, ker je za avtodome prepovedano. Tako sva si ga ogledala samo z glavne ceste, ki pelje okoli njega navkreber. Na ta način sva tudi odkrila, da bi lahko prišla do obale po cesti okoli 1 km iz mesta v smeri Piano. Tega nisva naredila, raje sva se zadovoljila samo z razgledom.

Proti večeru sva prišla v Sagone, malo obmorsko mestece, včasih veliko rimsko mesto, z dolgo peščeno plažo. Ko sva pripeljala v center, sva že gledala, kje bi prenočevala. Ob glavni cesti imajo tri P, kjer lahko prespiš (nikjer ni table, da je prepovedano), pa Branko nekako ni imel pravega občutka. Zato je peljal naprej, medtem je že postalo temno, in 6 km iz mesteca sva na desni zagledala peščeno plažo. In hop – Branko zavije desno, teren je mehek, zapelje nazaj in malo bolj desno in – po dveh metrih je bilo vsega konec. Avto je zakopal. Bolj ko sva hotela avto spraviti iz mivke, bolj se je vkopala. Mimo naju pa so v temi hiteli avtomobili. Nato pa je pripeljal eden iz nasprotne smeri in naju opazoval. Stopila sem k njemu, povedala, kaj se je zgodilo in ga prosila za pomoč (seveda je govoril vsak v svojem jeziku, toda situacija je povedala vse). Na srečo je on imel terenca, Branko pa vlečno vrv in v drugem poskusu je uspelo – avtodom je bil zunaj. Epilog: peljala sva nazaj v Sagone in prespala na P poleg otroškega igrišča (N 42,11437 E 8,69861). Seveda brez kakršnih koli motenj.

Ponoči in zjutraj je rahlo deževalo, kar pa ni pokvarilo najinega razpoloženja. Odpeljala sva proti Ajacciu, vmes opazila bencinsko črpalko z zmerno ceno nafte (1,380 €) in dotankala. Vode niso imeli, samo 10 m naprej pri pekarni pa so jo imeli. Kako sva to ugotovila? Na zidu je bila pritrjena pipa in cev za vodo. Stopila sem v pekarno vprašat, ali lahko dobiva vodo in prijazna prodajalka je z nasmehom pokimala. V zahvalo sva potem pri njih kupila kruh.

V Ajacciu sva se ustavila samo toliko, da je Branko stopil na železniško postajo po vozni red za progo Corte – Ajaccio in že greva naprej.

Olmeto , Propriano, Sartene, Roccapino, Bonifacio.

Olmeto je malo gorska vasica, vredna, da se pelješ skozi. Tako kot večina drugih je stisnjena med hribe – ozke hiše, ki se držijo skupaj in ozke ulice, na ulicah pa parkirani avtomobili.

Previdnost pri slalomiranju med njimi res ni odveč.

Propriano je pristaniško mestoce, privlačno za jadrалce in obmorsko letovišče

s sinje modrim morjem. Ima burno zgodovino, ki sega v 2. stol. pred n.št. , v 19.stol. je mesto postalo trgovsko pristanišče za celotno regijo. Čisto na koncu pa stoji lep bel svetilnik (po pravici povedano: potreben je novega beleža).

Sartene je spet gorsko mestoce. Baje najbolj korziško od vseh korziških mest. Ima bogato zgodovino, ki je povezana s krvnim maščevanjem. Hiše so visoke, temno obarvane in tesno skupaj.

Nekaj km iz Sartene sva ustavila na prvem parkirišču s klopami, ki sva ga opazila (N 41,57900 E 8,94984). Čas je bil za kosilo. In ker je bil dan zelo tople, je Branko meso spekel na žaru, jaz pa sem pripravila solato in pečen krompir. Ob spremljavi ptičjega petja sva potem vse to zunaj na soncu tudi z užitkom pojedla.

Približno 25 km iz Sartena je ob cesti N 196, ki pelje proti Bonifaciu, na vrhu hriba terasa, ki ponuja odličen razgled na Golfe de Roccapino in rt Pointe z značilnimi rožnatimi granitnimi skalami. Z malo domišljije lahko vidite v teh skalah različne živalske oblike. Tako je ena skala podobna sedečemu levu, ki rjove (od tod tudi ime skale Le Lion de Roccapina), druga pa slonu (slona sem videla samo jaz, zato nima imena).

In že sva na jugu Korzike, v najlepšem korziškem mestu (za naju), v Bonifaciu. Tja sva se pripeljala obdana s sončnimi žarki in zapeljala naravnost v pristanišče, čisto poleg luke, kjer je privez za trajekte.

Srce Bonifacia je gornje mesto (haute ville), ki se razprostira na rtu visoko nad ozkim zalivom pristanišča. Okoli katedrale so ob ulicah nanizane visoke, ozke hiše – zunanje stene se ponekod že kar nevarno nagibajo čez rob pečine. Iz pritličja v nadstropja hiš vodijo ozke in strme stopnice (kar nekaj vrat je bilo odprtih) in nisem si mogla kaj, da si ne bi predstavljala vsakodnevnih hoj po teh stopnicah. Prav nič privlačno se mi ni zdelo.

Torej – ko sva parkirala, sva najprej naredila obhod mesta in seveda sprehod po ozkih ulicah, se razgleda po pečinah in pogledovala proti Sardiniji. Točno pred enim letom sva isto počela na Sardiniji – gledala sva proti Korziki. Bonifacio je mesto, ki je najbližje Sardiniji, zato je tudi najkrajša trajektna povezava med tema otokoma.

Ko sva se vrnila k avtu, sta v bližini bila policista, zato sem stopila k njima in vprašala, ali smeva prespati na tem mestu. V odgovor sem dobila nasmeh in prikimavanje z glavo. In tako sva z mirno vestjo odšla na še en sprehod tokrat v drugo smer.

Ker sva prenočevala v pristanišču poleg stebrička z vodo in električno za barke, sva to tudi izkoristila. Branko je natočil vodo, jaz pa sem si zunaj priklopila fen in posušila lase.

Že je sredo in midva voziva po vzhodni strani Korzike po cesti N198 proti Porto Veccio. Cesta je ena glavnih, zato je promet po njej hitro teče. Ob cesti sva opazila tri mlade divje prašičke, ki pa so hitro pobegnili v grmovje.

V Porto Veccio sva zavila na D368 proti Zonzi in naprej proti Corte. Vožnja po tej novi, široki cesti je en sam užitek. Na začetku je nasad plutovca, potem se pokrajina začne spreminjati.

Na višini 800 m je vas Ospedale (bolnišnica). Zrak je tukaj zelo svež in ljudje so nekdam prihajali sem na počitnice, od tod verjetno tudi takšno ime.

Sčasoma postane cesta manj široka, še vedno pa je normalno prevozna. Voziva po gozdni pokrajini, višje greva, bolj so v osredju borovci. Čudovita, visoka drevesa.

Na višini 1008 je Piscia di Gallo – Cascade. Ob cesti je precej velik P (3 € - v sezoni, zdaj ni nikjer nikogar), od tam pa se lahko peš odpravite na 45 minut dolgo pot proti slapovom. Pot je speljana po skalah in med borovci, zato pohodniška obutev ni odveč. Zaradi časovne stiske sva midva prehodila samo kratek del poti, ostalo sva pustila za naslednji obisk. Sva se pa zato še nekajkrat ustavila, enostavno nisva mogla mimo velikih skal, mimo prečudovitih razgledov, mimo prečudovite narave. Težko je najti prave besede, ki bi izrazile vse občutke, ki te preplavijo, ko stojiš sredi divjine in zreš v daljavo. Korzika je res polna presenečenj.

V Zonzi, ki leži sredi območja Alto Rocca, sredi borovih in hrastovih gozdov, sva zavila proti Quenzi. Tu pa se začenjajo kostanjevi gozdovi.

Ves čas sva ob cesti opazovala prašiče, ki so rili po zemlji iščoč hrano. Te res ne manjka

. Dovolj je žira, želodov in kostanja. Seveda je nekaj kostanja končalo tudi v najinem avtu.

Narava je bila radodarna tudi z barvami listavcev. Ker je sijalo sonce, je vse bilo še lepše, kot če bi bilo oblačno.

Prometa v tem času ni, le tu in tam se nasproti pripelje kakšen domačin.

V Quenzi sva zavila proti Zicavi, tam pa proti Ghisoni. V tem kraju gre levo cesta proti Corte, desno pa proti Alerii in na tem razpotju je bil znak route barriere 1 km. Ker nisva vedela, kaj to pomeni, sva peljala naprej, no, po 1 km sva vedela. Prišla sva pred zaprto cesto. Kaj zdaj?

Obrneva in nazaj v mesto ter po desni proti morju, v Alerii pa proti Corte. Začetno razočaranje zaradi zaprte ceste je hitro splahnelo ob pogledu na sotesko, po kateri sva se peljala. Fotoaparat je bil ves čas v roki, saj bi najraje poslikala vse.

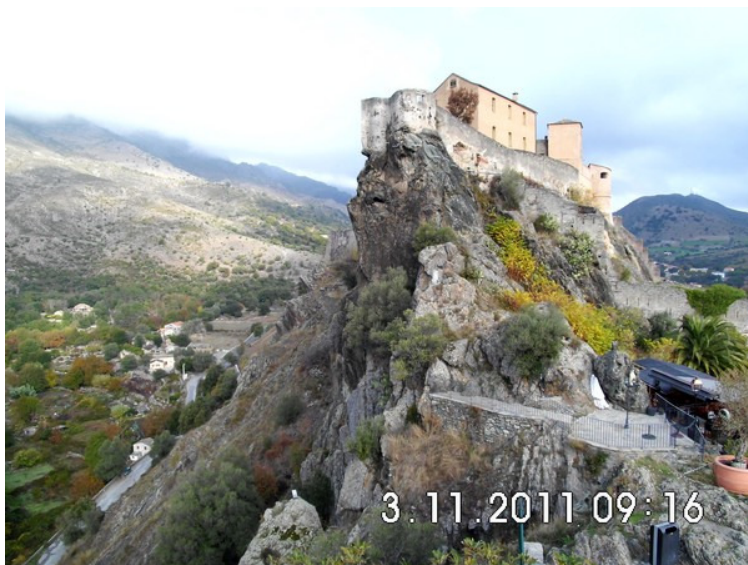

Zadnji del ceste od Pieraggi do Alerie je raven, nižinski svet, pojavijo se prve njive in nasadi mandarin. Ne manjka niti vinogradov.

Tik pred Alerio je odcep za Corte. Cesta N200 je glavna, vožnja po njej pa hitrejša kot prej.

V bližini mesta Altiani je star genovski most, okrašen z vrsto majhnih slepih obokov. Most je tik ob cesti, zato ga morete zgrešiti.

V Corte sva prišla še pred nočjo in parkirala pred železniško postajo (N 42,30416 E 9,15788). Pred večerjo sva šla raziskovat mesto, kljub temi, ki se je spustila, sva doživela čar majhnega mesta stisnjene na vrh hriba. Opazila pa sva tudi, v kako slabem stanju je mesto.

Corte je simbol otoka, v 18. stol. je bila tukaj osnovana prva korziška ustava, je kulturno središče Korzike. Mestu kraljuje citadela, s katere je čudovit razgled na okolico. Tega razgleda sva bila deležna naslednje jutro, ko sva še enkrat odšla v mesto, ob pol dvanajstih pa sva se z vlakom odpeljala v glavno mesto Korzike – v Ajaccio.

Zakaj sva šla z vlakom?

Proga Corte – Ajaccio je ena lepših železniških prog. Vzpne se na 900 m, poteka skozi hribe (veliko je tunelov različne dolžine, najdaljši meri 3348 m), skozi okno lahko opazuješ soteske in vasi, ki jih s ceste ne moreš.

V Ajaccio sva prišla po dveh urah udobne vožnje. Za ogled sva imela tri ure časa, kar je popolnoma zadostovalo. Najprej sva poiskala turistične informacije in obstala pred zaprtimi vrati. Francozi se ne dajo – ko je čas za kosilo, tudi turisti niso pomembni, za dve uri so urad zaprli.

Brez zemljevida mesta (imela sva samo turistični vodnik iz knjižnice) sva pešačila po mestu in ko sva bila že skoraj na koncu, sva začela iskati spomenik Napoleonu Bonaparte. Bila sva že čisto blizu, ko sem domačina vprašala za smer. Z roko mi je pokazal kam in

govoril, da je čisto pred nama. Pa sva šla še nekaj metrov naprej in že skoraj obupala, ko se jaz obrnem in zagledam spomenik. Ali ne morejo postaviti kakšne table? Pa njihov rojak je.

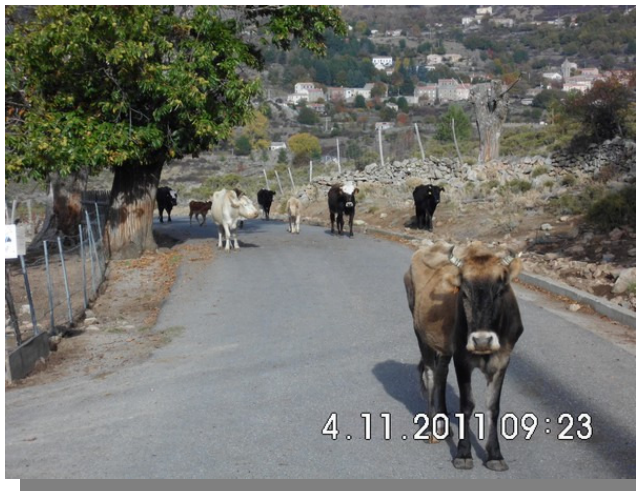
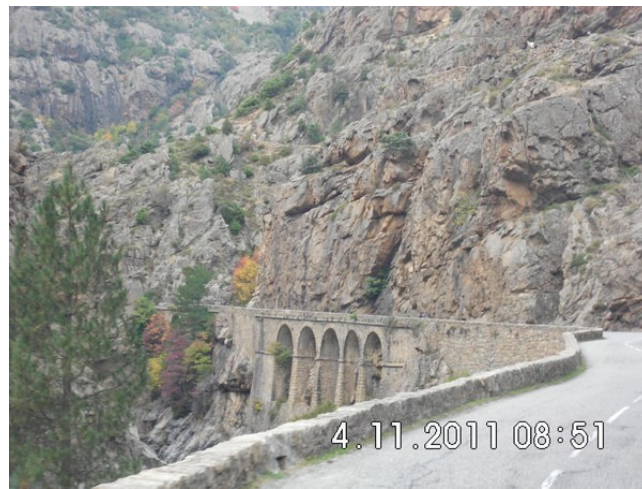
Spomenik so postavili poleg skal, kjer naj bi se Napoleon kot otrok igral vojake.

Naredila sva nekaj fotografij, spila pivo iz nahrbtnika, pojedla slane palčke in se odpravila nazaj proti železniški postaji.

Mesto na naju ni naredilo prevelikega vtisa, mirno bi ga lahko tudi izpustila.

Tudi drugo noč na tem parkirišču sva prespala brez zunanjih motenj. Petkovo jutro je bilo najprej malo megleno, potem pa se je zopet naredil lep sončen dan. Začela sva ga z vožnjo v Valle de La Restonica (cesta D623 se odcepi v Corte-ju), po 6 km pa sva jo tudi končala. Cesta se zoži in tabla opozarja, da je širina ceste samo 1,9 m. Zato se obrneva nazaj v Corte in po N193 proti Ponte Leccia. V Francardo sva zavila desno na D84 na ogled doline v notranjosti ob reki Golo, dolina se imenuje Valle de Golo. Še ena dolina, ki popotnika očara: ogromne skale, polno lišajev, redko »posejana« drevesa v živih jesenskih barvah, vse skupaj pa obsijano s sončnimi žarki. Na planoti 850 m n. m. je kraj Casammaccioli, ima manj kot 100 stalnih prebivalcev, toda izredno privlačen. Predvsem zaradi velikega števila domačih živali, ki se prosto gibljejo. Cesta je zaradi tega precej umazana od iztrebkov, kar pa naju ni motilo.

Vrnila sva se na glavno cesto in po nekaj km zavila proti Calvi in potem v dolino Asco (Valle de Asco), cesta D47. Cesta sledi vijugasti reki Asco vse do visokih korziških gora z najvišjim vrhom Monte Cintom (2706 m). V odprtem delu doline je v hrib prislonjena vas Asco, v 16. stol. pomembno središče korziškega upora proti genovski vojski. Za vasjo se cesta v ostrih ovinkih spusti do reke, kjer še danes stoji čudovit kamniti genovski most. Ni treba posebej

poudarjati, da sva se midva spustila po tej cesti z avtodom, kar pa tistim z daljšim AD ne priporočam. Bolje je AD pustiti na vrhu in se peš spustiti do reke.

Še en most sva si pogledala. Ob cesti za Baskio v kraju Ponte-Novo je most, na katerem je leta 1769 potekala bitka med Korzičani in Francozi, v II. svet. vojni so ga bombardirali in nikoli popravili.

Popoldan se je vreme spremenilo. Ko sva se bližala Bastii, je začelo deževati in z morja je pihala burja. V Bastii sva šla najprej v luk, ker pa tam ne smeš prenočiti, sva iskala primeren prostor. To nama je vzelo kar nekaj energije, ker je mesto polno avtomobilov, vse je v hrib, pa še dež z vetrom. Zato sva se obrnila nazaj, 3 km iz mesta je črpalka, zraven pa restavracija in tam sva ostala (N 42,67705

E 9,44506) z dovoljenjem lastnika restavracije. Zanimivo: ko sem šla vprašati, mi je v francoščini odgovoril, da lahko prespiva, ampak ne preblizu smetnjakov, ker bodo ponoči prišli po smeti. Vsega tega v tistem trenutki seveda nisem razumela (samo to, da imava dovoljenje prespati), okoli desetih pa sem razumela še ostalo, ko je prišla komunala. Na Korziki pobirajo smeti ponoči.

Nevihta je trajala celo noč. Takšnega grmenja doma še nisem doživela. Ko že misliš, da je vsega konec, se začne znova. Zjutraj je padlo celo nekaj toče.

V mestu so zaradi obilice vode zaprli tunel in iskati sva morala stranske ceste do luke. Odhod trajekta je bil napovedan za ob 8.45, zaradi razburkanega morja pa je pristal kasneje in posledično smo tudi kasneje izpluli. Morje se je umirilo, plovba zato ni povzročala nevšečnosti in po urniku (12.45) smo se zasedrali v Livornu.

Firenza – Forli – Ravenna –Adria. Tukaj sva prespala (N 45,0300 E 12, 0410). V Adrii sva že večkrat prespala, ker je PZA v mirnem naselju in nudi vso oskrbo.

Naslednje jutro sva peljala po že ustaljeni poti mimo Benetk proti Sloveniji in popoldan prispela domov.

ZAKLJUČEK

Korzika naju je zelo očarala. Oba sva si enotna, da bo treba tja še enkrat za daljši čas, zato da se bova lahko peš odpravila po dobro označenih planinskih poteh.

Presenetile so naju zelo visoke cene njihovih proizvodov (sir, med, mesni izdelki, pijača), izdelki tujih znamk v samopostrežbah so cenejši, toda še vedno malo dražje kot pri nas.

Za primerjavo: v Corte sva spila vsak en kozarec (1 dcl) njihovega rdečega vina in plačala 6 €.

Kljub temu se bova na Korziko še vrnila.

PODATKI

- Prevozila sva 2280 km, od tega po Korziki 931km.
- Za gorivo sva zapravila 291,92 €.
- Trajekt naju je stal 269,38 €.
- V trgovini sva pustila 138 €.
- Vlak Corte – Ajaccio – Corte: 46 €.

Ostalih stroškov nisva imela.

Breda Krajnc in Branko Kosi